

Η λεηλασία της Ορθοδοξίας υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου, του Ιεροσολύμων και του Αμερικής

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 10 Ιουνίου 2014 21:30 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share 77 8 1 127

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Η ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ, ΤΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Οικουμενιστική συμπίεση εντός του Κουβουκλίου του Παναγίου Τάφου υπό του Αιρεσιάρχου Πάπα και του Οίκουμ. Πατριάρχου

Ο αιρεσιάρχης Πάπας και ο Οικουμενικός Πατριάρχης απήγγειλαν το «Πάτερ Ημών» (Ιταλιστί) και ευαγγελικάς περικοπές, ενώ εις την κοινήν διακήρυξιν την οποίαν υπέγραψαν, ο Οικουμενικός Πατριάρχης: 1ον) διακηρύσσει ότι η Όρθοδοξος Έκκλησία δεν κατέχει όλόκληρον την αληθειάν της πίστεως αλλά τμήμα της, 2ον) επαναφέρει εις το προσκίγιον την βλάσφημον θεωρίαν του Άθηναγόρου περί επανιδρύσεως της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας (Άρα μιάς λέγει ότι δεν είναι αυτή την οποίαν πιστεύομεν και ακολουθοῦμεν) σπέρνων την σύγχυσιν εις τους πιστούς και καταλύων τὰ δόγματα της Έκκλησίας, 3ον) αναγνωρίζει τον άρχηγόν του κρατιδίου του Βατικανού κανονικόν επίσκοπον και την «Έκκλησίαν» του κανονικήν και 4ον) υιοθετεῖ ὄλας τὰς άρχάς του Άθηναγόρου και δι' αυτό άποδέχεται την διπλωματίαν της άγαπολογίας του Βατικανού εις την πορείαν προς την ψευδοένωσιν.

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος άποκαλεῖ τον Αιρεσιάρχη Πάπαν Αγίωτατον (ὅταν δέν ἔχη παραιτηθῆ του άλαθῆτου, που τον έξομοιώνει με τον Θεόν, άφου μόνον ο Θεός είναι άλάθητος), τον αναγνωρίζει ὄχι ως άρχηγόν κρατιδίου και Αιρεσιάρχη, αλλά ως κανονικόν Προκαθημένον Έκκλησίας. Τα ὄσα ἔχουν διακηρύξει οί αντιπαπικοί αντιαιρετικοί Άγιοι της Έκκλησίας μας δέν ἔχουν οὐδεμίαν ισχύν και διά τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλον, ὄπαδόν τών διαθρησκευακῶν διαλόγων και ὄχι μόνον. Ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Δημήτριος άποδεικνύεται εκ δηλώσεών του ὄτι είναι ὄπαδός του Λαϊκού Οικουμενισμού και ὄμιλεῖ περί διαρρέσεως της Έκκλησίας και ὄχι Σχίσματος και Αίρέσεως.

Ενώ η Έλλάς ἐψήφισε διά την ανάδειξιν Ευρωβουλευτῶν, Δημάρχων και Περιφερειαρχῶν και οί πολῖται ἔχουν ἐστραμμένην την προσοχήν των εις τὰ πολιτικά και ἔθνικά μηνύματα της κάλπης, ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, βέβαιος ὄτι ο πιστός λαός και ο ἔντιμος κληρός δέν θα ἠσυχολοῦντο μαζί του, συνηντάτο μετά της «κουστωδίας» του με τον Αιρεσιάρχη Πάπαν εις τον Πανάγιον Τάφον, ανταλλάσσω φιλοφρονήσεις και άσπασμόν ειρήνης. Ἐξ άφορμῆς ὄμως αὐτης της συναντήσεως εις τὰ Ιεροσόλυμα, προέκυψαν δηλώσεις και διακηρύξεις, αἱ ὄποῖαι συνιστοῦν την λεηλασίαν της Όρθοδοξίας και της Πατερικής Θεολογίας. Η λεηλασία ἔγινεν ὑπό του Οικουμενικού Πατριάρχου, του Πατριάρχου Ιεροσολύμων και του Αρχιεπισκόπου Αμερικής, ο ὄποῖος συνώδευε τον Οικουμενικόν Πατριάρχη εις τὰ Ιεροσόλυμα.

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος, εις αντίθεσιν με τον μακαριστόν Πατριάρχη Βενέδικτον, ο ὄποῖος ἦτο αντίθετος εις την συνάντησιν του Πάπα ΣΤ' μετά του άειμνήστου Πατριάρχου Άθηναγόρου (πρό πενήκοντα ἔτων) ἔπέτρεψε την συμπίεσιν Πάπα Οικουμενικού Πατριάρχου, ὄταν ο πρώτος είναι προσηλωμένος εις τὰς αίρέσεις και τὰς κακοδοξίας του Παπισμοῦ. Παράλληλως άπεκάλεσε τον Πάπαν Αγίωτατον (εις άνακοίνωσιν διά τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα της επισκέψεως), ὄταν οὗτος συνεχίζει νά ὑπηρετῆ τὰς αίρέσεις του Παπισμοῦ διά τὸ φιλόκβε, τὸ Πρωτεῖον, τὰ άλάθητον (που τον καθιστᾶ ἡμίθειον, άφου μόνον ο Θεός είναι άλάνθαστος) την θρασεῖαν άποψιν ὄτι είναι ο άποκλειστικός αντιπρόσωπος του Χριστοῦ εις την γῆν. Με την στάσιν του ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος κατέδειξεν ὄτι η κρίσις, ἡ ὄποῖα ἔδημιουργήθη με τον προκάτοχόν του, ἦτο κατευθυνομένη, με σκοπόν την ανάδειξιν ἑνός νέου Πατριάρχου, του σημερινού, ο ὄποῖος είναι ὑπέρ του δέοντος ὄπαδός τών διαθρησκευακῶν διασκέψεων και του διαλόγου με τους ἔτεροδόξους, τους ὄποῖους ως προκύπτει ἔναντι του Παπισμοῦ, θεωρεῖ ὄτι ἀνήκουν εις «Έκκλησίας» σωζούσας και κανονικάς. Διά τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων, ὄπως ἄλλωστε και διά ὄλας τὰς κεφαλὰς της Ἐλληνοφώνου Όρθοδοξίας, ἡ ὄποῖα ἔχει τὸ άποκλειστικόν προνόμιον της προδοσίας της Πίστεως, δέν ισχύουν οί Ἱεροί Κανόνες, που άπαγορεύουν τὰς συμπίεσιν με αίρετικούς.

Ο Αμερικής

Ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Δημήτριος, προς μεγάλην ἔκπληξιν ὄλων τών Όρθοδόξων πιστῶν και κληρικῶν είναι ὄπαδός του λαϊκού Οικουμενισμού (άριστη συν εργασία εις θέματα που αντιμετωπίζει ἡ κοινωνία) και ἄφηκε νά ἔννοηθῆ ὄτι η συνάντησις του Πάπα ΣΤ' με τον Πατριάρχη Άθηναγόρα, πρό πενήκοντα ἔτων ἔρχεν ως άποτέλεσμα τον παραμερισμόν της διαρρέσεως. Ο Αρχιεπίσκοπος ὄμιλεῖ περί διαρρέσεως και ὄχι περί Σχίσματος και αίρέσεως. Τὰς σχετικὰς δηλώσεις ἔκαμνε πρό της συν αντήσεως του Πάπα με τον Οικουμενικόν Πατριάρχη και μετά την συνάντησιν του ίδιου με τον ὑπεύθυνον του Βατικανού διά την Ἐνότητα ὄλων τών «Έκκλησιῶν». Σχετικῶς τὸ Έκκλησιαστικόν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων «Άγιορείτικον Βῆμα» μετέδωσε, κατά την 21ην Μαΐου τὰ άκόλουθα:

«Η ἱστορική συνάντησις μεταξύ του Πάπα Παύλου ΣΤ' και του Οικουμενικού Πατριάρχη Άθηναγόρα στα Ιεροσόλυμα τον Ιανουάριον του 1964 ἦταν μία εὐτυχῆς εὐκαιρία, που παραμέρισε αἰῶνες διαίρεσιν και γέννησε καλὸ καρπὸ», ἔπλαν ο Αρχιεπίσκοπος Joseph E. Kurtz του Louisville Kentucky, πρόεδρος της Διάσκεψιν τών Αμερικανῶν Καθολικῶν ἔπισκόπων και ο Αρχιεπίσκοπος Δημήτριος, προκαθημένος της Ἐλληνικής Όρθοδόξου Έκκλησίας στην Αμερική και πρόεδρος της Συνέλευσιν τών Κανονικῶν Όρθοδόξων ἔπισκόπων τών Ἠνωμένων Πολιτειῶν της Αμερικής, σε μία κοινή δήλωσιν.

Η δήλωσις παρέπεμπε στή συν άντησις της 25ης Μαΐου μεταξύ του Πάπα Φραγκίσκου και του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου στην Ιερουσαλήμ.

Ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Δημήτριος και ο Αρχιεπίσκοπος Kurtz δήλωσαν ὄτι η αὐξανόμενη ἔγγυτητα μεταξύ Καθολικῶν και Όρθοδόξων Χριστιανῶν κατά τὰ τελευταῖα 50 χρόνια τους ἔχει ἔπιτρέψει “νά ὄμιλοῦν με μία φωνή” σε θέματα, που αντιμετωπίζει ἡ κοινωνία.

"Δεσμευόμαστε για την αὐξημένη συνεργασία σε αὐτούς τους τομείς, συμπεριλαμβανομένων τών κοινωνικῶν, οικονομικῶν και ἠθικῶν διλημάτων, και καλοῦμε τους ανθρώπους μας νά προσευχηθοῦν για την ἔπιτυχις της ἔπικειμενης συνάντησιν μεταξύ του Πάπα Φραγκίσκου και του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου στην Ιερουσαλήμ για τὴ δόξα του Θεοῦ και την προώθησιν του χριστιανισμού στον τραυματισμένο κόσμο μας", ανέφερε ἡ δήλωσις.

Ο ἴδιος ο Αρχιεπίσκοπος Kurtz μίλησε και μεμονωμένα για τὴ συν άντησις, την ὄποῖα χαρακτήρισε "σπουδαῖο δῶρο", ενώ ἔκανε λόγο για "άμοιβαῖο σεβασμὸ και κατανόησιν".

Οικουμενικός Πατριάρχης

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος κατά την συνάντησιν του διεκήρυξεν εις την κοινήν διακήρυξιν με τον Ἰησοῦιτην Πάπαν κ. Φραγκίσκον ὄτι είναι πιστός εις τὰς άρχάς και τὰς θέσεις του οικουμενιστοῦ Οικουμενικού Πατριάρχου Άθηναγόρου, ο ὄποῖος εἰσήγαγεν εις την Όρθόδοξον Έκκλησίαν την ανταρσίαν ἔναντιόν τών θεοσπνεύστων Ἱερῶν Κανόνων και τών δογμάτων της Όρθοδόξου Έκκλησίας. Άνεγνώρισε τον Πάπαν ως Ἐπίσκοπον, τὸ Βατικανὸν ως ἀδελφὴν Έκκλησίαν, συμπίεσιν ἔγινεν εις τον Πανάγιον Τάφον με τον Αιρεσιάρχη διετύπωσε την βλασφημίαν ἀπο κοινού με τον Αιρεσιάρχη ὄτι τὰ βήματα προς την ἔνότητα καθοδηγεῖ τὸ Άγιον Πνεῦμα, ὄταν οὗτος άμφισβητεῖ την ἔπενέργειαν του Άγίου Πνεύματος εις τους αντιπαπικούς Άγίους της Έκκλησίας μας και διακηρύσσει εις την κοινήν διακήρυξιν, την ὄποῖαν ὑπογράφει με τον Πάπαν, ὄτι παραμένει

πιστός εις τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀθηναγόρου διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς νέας Ἐκκλησίας. Διὰ νὰ κατανοήσῃ ὁ πιστός τὸ πνεῦμα τῆς κοινῆς διακηρύξεως τοῦ σημερινοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μὲ τὸν σημερινὸν Πάπαν, ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἀκόλουθα ἀποσπάσματα τῆς συνεντεύξεως, τὰ ὁποῖα εἶχε δώσει ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης, κατὰ τὴν θητείαν του:

«Ἀπατώμεθα καὶ ἀμαρτάνομεν (ἔλεγε), ἐὰν νομιζόμεν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τὸν Μουσουλμανισμόν, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Θεόν των καὶ ἄλλα ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εἶναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοὶ, Βουδισταί. Σκοπὸς κάθε θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσει τὸν ἄνθρωπον». «Εἰς τὴν κίνησιν πρὸς τὴν ἔνωσιν, δὲν πρόκειται ἡ μία Ἐκκλησία νὰ βαδίσει πρὸς τὴν ἄλλην, ἀλλ' ὅλα ὁμοῦ νὰ ἐπανιδρῶσμεν τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν, καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν συνυπάρξει εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν, ὅπως ἐζῶμεν μέχρι τοῦ 1054, παρὰ καὶ τὰς τότε ὑφισταμένας θεολογικὰς διαφορὰς». «Ὁ αἰὼν τοῦ δόγματος παρῆλθε». «Καλούμεθα ν' ἀπαλλαγῶμεν τοῦ πλέγματος τῆς πολεμικῆς καὶ τῆς ἀντιρρήσεως ἐν τῇ Θεολογίᾳ καὶ νὰ ἐφοδιάσωμεν αὐτὴν διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ζητήσεως καὶ τῆς διατυπώσεως τῆς ἀληθείας ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ ὑπομονῇ. Ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει ἀνάγκη σήμερον μιᾶς Θεολογίας τῆς καταλλαγῆς».

Ὁ ἀείμνηστος Οἰκουμενικὸς ἦτο ἐναντίον τῶν δογμάτων καὶ τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας, ἡ ὁποία εἶναι ἐμπόδιον πρὸς τὴν ψευδοένωσιν. Τὰς θέσεις του υἰοθέτησεν ὁ διάδοχός του εἰς τὸν θρόνον τοῦ Φαναρίου ἀείμνηστος Πατριάρχης Δημήτριος, ὅπως καὶ ὁ σημερινὸς κ. Βαρθολομαῖος. Εἰς οὐδὲν σημεῖον τῆς διακηρύξεως τοῦ σημερινοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Αἰρεσιάρχου Πάπα γίνεται ἀναφορὰ εἰς τὰ δόγματα.

Ἡ ἀγαπολογία εἰς τὴν διακήρυξιν

Ἐντὶ ἀναφορᾶς εἰς τὰ δόγματα, «ἀγαπολογία». Ἐὰν μελετήσετε προσεκτικῶς τὴν διακήρυξιν, θὰ διαπιστώσετε πὼς ὅσα καθώριζεν ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἀθηναγόρας περιγράφονται εἰς τὴν κοινὴν διακήρυξιν τῶν Ἱεροσολύμων.

Αὕτη ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Στὴν κοινὴ τους δήλωσι, ὁ Πάπας Φραγκίσκος καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀναφέρουν ὅτι εἶναι καθήκον τους νὰ συνεργαστοῦν γιὰ τὴν προστασία τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας καὶ τὴν οἰκογένεια καὶ νὰ οἰκοδομήσουν μία δίκαιη καὶ ἀνθρώπινη κοινωνία, στὴν ὁποία κανεὶς νὰ μὴ νιώθῃ ὅτι ἐξαρεῖται.

Τόνισαν ἐπίσης τὴν ἀνάγκη προστασίας τοῦ περιβάλλοντος μέσῳ τῆς διασφάλισης τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀναφέρουν, καὶ ἐπίσης ἔκαναν λόγο γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Οἱ δύο ἡγέτες ἐξέφρασαν ἀνησυχία γιὰ τὴν κατάσταση πού ἀντιμετωπίζουν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μέσης Ανατολῆς ἐν μέσῳ τῶν συγκρούσεων καὶ μίλησαν γιὰ τὸν ἐπείγοντα χαρακτῆρα τῆς στιγμῆς, πού τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἀναζητήσουν τὴν συμφιλίωσιν καὶ τὴν ἐνότητα τῆς ἀνθρώπινης οἰκογένειας, μὲ πλήρη σεβασμὸ σὲ θεμιτὰς διαφορὰς.

Οἱ σημαντικότερες ἀναφορὰς τοῦ κειμένου εἶναι οἱ ἐξῆς:

1. Ὅπως καὶ οἱ ἀείμνηστοι προκάτοχοί μας ὁ Πάπας Παῦλος Ι΄ καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, οἱ ὁποῖοι συναντήθηκαν ἐδῶ στὴν Ἱερουσαλὴμ, πρὶν ἀπὸ πενήντα χρόνια, ἔτσι κι ἐμεῖς, ὁ Πάπας Φραγκίσκος καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ συν ἀπηθοῦμε στοὺς Ἁγίους Τόπους», ὅπου ὁ κοινὸς μας Λυτρωτὴς, Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Κύριός μας, ἔζησε, δίδαξε, πέθανε, ἀναστήθηκε καὶ ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς, ἀπ' ὅπου ἔστειλε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γιὰ τὴ νέα Ἐκκλησία" (Κοινὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πάπα Παύλου Ι΄ καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, πού δημοσιεύθηκε μετὰ τὴ συνάντησίν τους στὶς 6 Ἰανουαρίου 1964). Ἡ συνάντησή μας, μία ἀκόμη συνάντησι τῶν Ἐπισκόπων τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ρώμης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πού ἰδρύθηκαν ἀντίστοιχα ἐκ δύο ἀδελφῶν, ὅπως οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἀνδρέας, εἶναι μία πηγὴ βαθιᾶς πνευματικῆς χαρᾶς γιὰ μᾶς. Παρουσιάζεται μία θεόσταλη εὐκαιρία νὰ προβληματιστοῦμε σχετικὰ μὲ τὸ βάθος καὶ τὴν αὐθεντικότητα τῶν ὑφιστάμενων ὁμολογιῶν μας, γιὰ τὸν καρπὸ ἐνὸς γεμάτου χάριτος ταξιδιοῦ, στὸ ὁποῖο ὁ Κύριός μας μᾶς ὁδήγησε ἀπὸ ἐκείνη τὴν εὐλογημένη ἡμέρα πρὶν ἀπὸ πενήντα χρόνια.

2. Ἡ Ἀδελφικὴ συνάντησή μας σήμερον εἶναι ἓνα νέο καὶ ἀπαραίτητο βῆμα στὴν πορεία πρὸς τὴν ἐνότητα, στὴν ὁποία μόνον τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ, (...) Κατὰ τὴ διάρκειαν αὐτῶν τῶν ἐτῶν, ὁ Θεός, ἡ πηγὴ ὅλης τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, μᾶς ἔχει διδάξει νὰ θεωροῦμε ὅ ἓνας τὸν ἄλλο ὡς μέλη τῆς ἴδιας χριστιανικῆς οἰκογένειας, ὑπὸ τὸν Κύριο καὶ Σωτῆρα, τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ νὰ ἀγαποῦμε ὅ ἓνας τὸν ἄλλο, ἔτσι ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ὁμολογήσουμε πίστη στὸ ἴδιο Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὸ παρέλαβαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἐκφράστηκε καὶ διαβιβάστηκε σὲ μᾶς ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν καὶ ἔχουμε πλήρη ἐπίγνωσιν ὅτι δὲν ἔχουμε ἐπιτύχει τὸ στόχον τῆς πλήρους κοινωνίας, σήμερον ἐπιβεβαιώνουμε τὴ δέσμευσή μας νὰ συνεχίσουμε νὰ πορευόμαστε μαζὶ πρὸς τὴν ἐνότητα γιὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς, ὁ Κύριός μας προσευχήθηκε στὸν Πατέρα, ὥστε «νὰ εἶναι ὅλοι ἓνα» (Ἰωάννης 17:21).

3. Γνωρίζοντας πολὺ καλά ὅτι ἡ ἐνότητα ἐκδηλώνεται στὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, προσβλέπουμε μὲ ἀνυπομονησίαν στὴν ἡμέραν στὴν ὁποία θὰ συμμετάσχουμε τελικὰ μαζὶ στὴ Θεῖαν Εὐχαριστίαν. Ὡς Χριστιανοί, καλοῦμαστε νὰ προετοιμαστοῦμε, γιὰ νὰ λάβουμε αὐτὸ τὸ δῶρον τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας, σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου τῆς Λυῶν (Κατὰ Αἰρέσεων, IV, 18,5, PG 7,1028), μὲ τὴν ὁμολογίαν μιᾶς πίστεως, μὲ ἐπιμονὴν στὴν προσευχὴ, ἐσωτερικὴν μετατροπὴν, ἀνανέωσιν τῆς ζωῆς καὶ ἀδελφικὸν διάλογον.

4. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ὁ θεολογικὸς διάλογος, πού βρῆσκαται σὲ ἐξέλιξιν ἀπὸ τὴ Μικτὴ Διεθνή Ἐπιτροπὴ, ἀποτελεῖ μία οὐσιαστικὴ συμβολὴ στὴν ἀναζήτησιν τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξὺ Καθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξων. Καθ' ὅλη τὴν ἐποχὴ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ καὶ μετέπειτα τοῦ Βενεδικτοῦ XVI καὶ τοῦ Πατριάρχου Δημήτριου, ἡ πρόδοδος τῶν θεολογικῶν συναντήσεων μας ὑπῆρξε οὐσιαστικὴ. Σήμερον ἐκ φράζουμε τὴν εὐκρινῆ ἐκτίμησιν γιὰ τὰ μέχρι σήμερον ἐπιτεύγματα, καθὼς καὶ γιὰ τὶς τρέχουσας προσπάθει. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπλῶς θεωρητικὴ ἄσκησις, ἀλλὰ μία ἄσκησις στὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀγάπην, πού ἀπαιτεῖ μία ὄλο καὶ βαθύτερη γνώσιν τῶν παραδόσεων τοῦ ἄλλου, προκειμένου νὰ τοὺς καταλάβουμε καὶ νὰ μάθουμε ἀπὸ αὐτοὺς.

Ἔτσι ἐπιβεβαιώνουμε γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὅτι ὁ θεολογικὸς διάλογος δὲν ἐπιδιώκει ἓνα θεολογικὸ ἐλάχιστον κοινὸ παρονομαστῆ, γιὰ νὰ πλησιάσουμε σὲ ἓνα συμβιβασμὸν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἐμβάθυνσιν στὴν κατανόησιν τῆς ἀλήθειας, πού ὁ Χριστὸς ἔχει δώσει στὴν Ἐκκλησίαν Του, μία ἀλήθειαν πού δὲ θὰ πάμουμε νὰ κατανοοῦμε καλύτερα ὅσο ἀκολουθοῦμε τὶς παροτρύνσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὡς ἐκ τούτου, ἐπιβεβαιώνουμε μαζὶ ὅτι ἡ πίστις μας στὸν Κύριον ἀπαιτεῖ ἀδελφικὴν συνάντησιν καὶ ἀληθινὸν διάλογον.

5. (...) ἔχουμε τὸ καθήκον νὰ προσφέρουμε κοινὴν μαρτυρίαν γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν συνεργασίαν μας στὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀνθρωπότητος, κυρίως γιὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀνθρώπου σὲ κάθε στάδιον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱερότητας τῆς οἰκογένειας βασιζόμενης στὸ γάμον, στὴν προώθησιν τῆς εἰρήνης γιὰ τὸ κοινὸ καλόν, καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν δεινῶν, πού συνεχίζονται νὰ πλήττουν τὸν κόσμον μας. Ἀναγνωρίζουμε ὅτι ἡ πείνα, ἡ φτώχεια, ὁ ἀναλφαβητισμὸς, ἡ ἄνιση κατανομὴ τῶν πόρων θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπιστοῦν. Εἶναι καθήκον μας νὰ ἐπιδιώξουμε νὰ οἰκοδομήσουμε μαζὶ μία δίκαιη καὶ ἀνθρώπινη κοινωνίαν, στὴν ὁποία κανεὶς δὲν ἀισθάνεται ὅτι ἀποκλείεται.

6. Εἶναι βαθιὰ πεποιθῆσθί μας ὅτι τὸ μέλλον τῆς ἀνθρώπινης οἰκογένειας, ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἀπὸ τὸ πῶς θὰ διασφαλιστεῖ τὸ δῶρον τῆς δημιουργίας, πού ὁ Δημιουργὸς μᾶς ἔχει ἀναθέσει. Ὡς ἐκ τούτου, ἀναγνωρίζουμε ἐν μετανοίᾳ τὴν παράνομη κακομεταχείρισιν τοῦ πλανῆτη μας, ἡ ὁποία ἰσοδυναμεῖ μὲ ἁμαρτίαν στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ. (...) Κάνουμε ἔκκλησιν σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καλῆς θέλησιν νὰ ἐξετάσουν τρόπους, γιὰ νὰ ζοῦμε λιγότερον σπάταλα καὶ πιὸ λιτὰ, νὰ ἐκδηλώνεται λιγότερη ἀπληστία καὶ περισσότερη γενναιοδωρία γιὰ τὴν προστασίαν τοῦ κόσμου τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ὄφελος τοῦ λαοῦ Του.

7. Ὑπάρχει ἐπίσης ἐπείγουσα ἀνάγκη γιὰ ἀποτελεσματικὴν συν ἐργασίαν τῶν Χριστιανῶν προκειμένου νὰ διασφαλιστεῖ παντοῦ τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζονται δημοσίως τὴν πίστιν τους καὶ νὰ τυγχάνουν δίκαιης μεταχείρισιν (...) Σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιον, καλοῦμε ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς νὰ προωθήσουν ἓνα αὐθεντικὸν διάλογον μὲ τὸν Ἰουδαϊσμὸν, τὸ Ἰσλάμ καὶ ἄλλας θρησκευτικὰς παραδόσεις. Ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἀμοιβαία ἄγνοια μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ μόνον σὲ δυσπιστίαν καὶ, δυστυχῶς, ἀκόμα καὶ σὲ συγκρούσεις.

8. Από αυτή την Ιερή πόλη της Ιερουσαλήμ, εκφράζουμε την κοινή βαθιά ανησυχία μας για την κατάσταση των Χριστιανών στη Μέση Ανατολή και για το δικαίωμά τους να παραμείνουν πλήρως πολίτες της πατρίδας τους. Με έμπιστοσύνη στρεφόμεστε προς τον Παντοδύναμο και έλεήμονα Θεό, σε μία προσευχή για την ειρήνη στους Αγίους Τόπους και στη Μέση Ανατολή γενικότερα. Ιδιαίτερα προσευχόμαστε για τις Εκκλησίες στην Αίγυπτο, τη Συρία και το Ιράκ, που έχουν πληγεί πιο οίκτρα λόγω πρόσφατων γεγονότων. Ένθαρρύνουμε όλα τα κόμματα, ανεξάρτητα από τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, να συνεχίσουν να εργάζονται για τη συμφιλίωση και για τη δίκαιη αναγνώριση των δικαιωμάτων των λαών. Είμαστε πεπεισμένοι ότι δεν είναι τα όπλα, αλλά ο διάλογος, η χάρη και η συμφιλίωση τα μόνα δυνατά μέσα για την επίτευξη της ειρήνης.

9. Σε ένα ιστορικό πλαίσιο, που χαρακτηρίζεται από τη βία, την αδιαφορία και τον εγωισμό, πολλοί άνδρες και γυναίκες σήμερα αισθάνονται ότι έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους. (...) Καλούμε όλους τους Χριστιανούς, μαζί με τους πιστούς της κάθε θρησκευτικής παράδοσης και όλους τους ανθρώπους καλής θέλησης, να αναγνωρίσουν την επείγουσα ανάγκη συμφιλίωσης και ένότητας της ανθρώπινης οικογένειας, σεβόμενη ταυτόχρονα πλήρως θεμιτές διαφορές, για το καλό όλης της ανθρωπότητας και των μελλοντικών γενεών.

Τί περιελάμβανε η συμπροσευχή

Η συμπροσευχή του Οικουμενικού Πατριάρχου με τον Αίρεσιάρχη έγινε, συμφώνως προς ανακοινωθέν του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, ξμπροσθεν του Κουβουκλίου του Παναγίου Τάφου. Είς το ανακοινωθέν μεταξύ άλλων έπισημαίνονται τα ακόλουθα:

«Προελθόντες από των δύο Πυλών τούτων, ο Πάπας και ο Οικουμενικός Πατριάρχης, είς την άρχην και το κέντρον της Αύλης του Πανίερου Ναού της Αναστάσεως, ήσπασαντο αλλήλους είς ένδειξιν και μαρτυρίαν άγάπης και διαθέσεως συνεχίσεως του πρό πενηκονταετίας άρξαμένου θεολογικού διαλόγου.

Έντεϋθεν οι δύο Προκαθήμενοι προεχώρησαν προς την Πύλην του Πανίερου Ναού της Αναστάσεως, ένθα ύπεδέχθησαν Αύτους οι τρείς ήγούμενοι του Ι. Ναού της Αναστάσεως, ήτοι ο ήμέτερος Αρχιεπίσκοπος Ιεραπόλεως κ. Ίσιδωρος, ο Φραγκισκανός και ο Άρμενίος.

Έν συνεχεία οι Προκαθήμενοι ήσπασαντο τον λίθον της Αγίας Άποκαθηλώσεως, ένϋ ύπό της Έλληνικής χορωδίας του Ι. Ναού της Αναστάσεως, διευθυνομένης ύπό του Πρωτοψάλτου αύτης Αρχιμανδρίτου π. Άριστοβούλου ένψάλλετο το «Είσελευδομαι...» και ένϋ οι δύο Πατριάρχαι μετεβαίνον από της Αγίας Άποκαθηλώσεως προς τον Πανάγιον Τάφον ένψάλλετο τό: «Τόν Τάφον Σου Σωτήρ».

Φθάσαντες ένώπιον του Άγίου Κουβουκλίου οι δύο Προκαθήμενοι, εκάθισαν, κατά την όρισθεισαν έν τϋ προγράμματι τάξιν, Αύτοι και οι μετ' Αύτων, ένϋ ο λαός, 400 πιστοί, είχαν προσέλθει και προκαθίσει είς τας καθορισθείσας θέσεις αύτων.

Πάντων κατά τάξιν και ήσυχίαν καθισαμένων, ήκολούθησε συμφώνως προς το πρόγραμμα ή προσ φώνησις του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ. Θεοφίλου έξ όνόματος του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, των Φραγκισκανών και των Άρμενίων.

Άκολούθως δε ένψάλλησαν ύμνοι τινές και άνεγνώσθησαν αι Εύαγγελικαι περικοπαι της Αναστάσεως.

Έκολούθησαν αι όμιλία του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου και του Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου και ή άνταλλαγή του άσπασμού της ειρήνης.

Μετά ταύτα άπηγγέλη το «Πάτερ ήμών» Ιταλιστί ύπό του Πάπα Ρώμης και του Οικουμενικού Πατριάρχου και είς την ίδίαν εκάστου γλώσσαν ύπό των προσκεκλημένων, μεθ' ο και οι Προκαθήμενοι προσεκύνησαν είς το ένδότερον του Κουβουκλίου του Παναγίου Τάφου.

Σημειωήτω ότι οι ύμνοι ένψάλλησαν και αι Εύαγγελικαι περικοπαι άνεγνώσθησαν άνευ λειτουργικών άμφίων, λόγω της έλλείψεως πλήρους κοινωνίας μεταξύ Ρωμαιοκαθολικής και Όρθοδόξου Έκκλησίας.

Μετά την λήξιν της τελετής ταύτης οι Προκαθήμενοι μετά μικράς συνοδείας άνήλθον και προσεκύνησαν είς τον Φρικτόν Γολγοθά».

Φρικτόν

Συμπροσευχή λοιπόν του Οικουμενικού Πατριάρχου, ο όποιος θεωρεΐται ο θεματοφύλαξ των Ιερών Κανόνων με τον άρχηγόν του κρατιδίου του Βατικανού και ήγέτου μιάς αίρετικής χριστιανικής «Έκκλησίας» είς τον Πανάγιον Τάφον. Θυσιάζει ο Οικουμενικός Πατριάρχης την Αλήθειαν της Πίστεως είς το «συμφέρον» της Χριστιανικής Αίρέσεως. Έάν συμπεριφερθούν όπως αύτους οι Όρθόδοξοι Χριστιανοί, τότε είτε θα πάυση να ύπάρχη Όρθοδοξία, είτε θα δημιουργηθούν σχίσματα είς το όνομα της Όρθοδοξίας. Δέν είναι τυχαία τα όσα τραγικά συμβαίνουν είς τον Όρθόδοξον Κόσμον. Ύπεύθυνα δια αυτά δέν είναι μόνον ή άσέβεια της καταναλωτικής Κοινωνίας, αλλά ή έλλειψις σεβασμού προς τα Ιερά Συντάγματα της Όρθοδόξου Έκ κλησίας ύπό Πατριαρχών, Αρχιεπισκόπων κ.λπ. Είς την ανακοίνωσιν του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων προσφωνείται ο Αίρεσιάρχης Πάπας ως προκαθήμενος της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας. Το Πατριαρχεΐον Ιεροσολύμων ουσιαστικώς έξισώνει την Κεφαλήν της Όρθοδόξου Έκκλησίας, (Μία, Αγία, Καθολική και Άποστολική) τον Χριστόν με την «παντούφλαν» του Αίρεσιάρχου και την θεϊαν Σοφίαν του Χριστού με την μορίαν του Πάπα, ο όποιος έμφανίζεται ως αλάθητος, ένϋ είναι άνθρωπος.

Ο Οικουμενικός άμφισβητεί την Αλήθειαν της Όρθοδοξίας

Με την κοινή διακήρυξιν, την όποιαν ύπέγραψαν ο Αίρεσιάρχης με τον Οικουμενικόν Πατριάρχην, ο τελευταίος άρνεΐται την Αλήθειαν της Όρθοδόξου Έκκλησίας. Γράφουν μεταξύ άλλων:

«Ούτω, βεβαιούμεν διά μίαν εισέτι φοράν ότι ο θεολογικός διάλογος δέν έπιζητεί ένα έλάχιστον κοινόν παρανομαστιήν, επί του όποιού να έπιτευχθή συμβιβασμός, αλλά πρόκειται μάλλον περί της έμβαθύνσεως είς την κατανόσιν συνόλου της άληθείας, την όποιαν ο Χριστός παρέδωκεν είς την Έκκλησίαν Του, μιάς άληθείας, την όποιαν ουδέποτε παύομεν να κατανοώμεν καλλίτερον καθώς ακολουθοϋμεν τας όδηγίας του Άγιου Πνεύματος. Ούτω, βεβαιούμεν από κοινού ότι ή πιστότης μας είς τον Κύριον άπατει άδελφικήν συνάντησιν και άληθή διάλογον. Μία τοιαύτη άναζήτησις δέν μιάς άπομακρύνει από την άλήθειαν· μάλλον, διά της άνταλλαγής των δωρεών, διά της καθοδηγήσεως του Άγιου Πνεύματος, θα μιάς όδηγήσει είς πᾶσαν την άλήθειαν (πρβλ. Ιω. 16, 13)».

Ουσιαστικώς ο Οικουμενικός Πατριάρχης μιάς λέγει με την ύπογραφεΐσαν διακήρυξιν ότι οι Όρθόδοξοι δέν κατέχομεν την Αλήθειαν της Πίστεως και ότι κατέχομεν έν τμήμα της και δι' αυτό πρέπει να την άναζητήσωμεν, (ως τουτο διακηρύσσουν και οι Προτεστάνται), δια να όδηγηθώμεν είς «πᾶσαν την άλήθειαν». Έάν ύπήρχον όργανα είς την Όρθόδοξον Έκκλησίαν πλην της Πανορθοδόξου Συνόδου Οικουμενικός Πατριάρχης θα ήλέγγετο δια τας θέσεις του αύτάς. Δια δε την άπόφασίν του να αναγνωρίση τον Πάπαν Ιωάννην τον 23ον ως άγιον θα είχε τεθή έκτός Έκκλησίας. Δυστυχώς ο Οικουμενικός Πατριάρχης δέν ύπηρετεί την Όρθοδοξίαν, τους Ιερούς Κανόνας, τας Οικουμενικας Συνόδους και τας παρακαταθήκας των άντιαιρετικών άντιπαπικών άγιών της Έκκλησίας μας. Έάν συνεχίση αύτην την γραμμήν, άνευ άποφάσεων Πανορθοδόξου Συνόδου, ΐσως χρειασθί να έπανεξετάσωμεν όλοι οι Όρθόδοξοι την στάσιν μας έναντί του. Διότι σκεφθείτε οι άσκούν τες την Ιεραποστολήν να διδάσκουν ότι οι Όρθόδοξοι δέν κατέχομεν την Αλήθειαν της Πίστεως, την όποιαν εκφράζει ή Έκκλησία μας (είναι συνέχεια της πρώτης άποστολικής Έκκλησίας). Διατί τότε Προτεστάνται, Παπικοί, Άγγλικανοί, Κόπται να γίνουν Όρθόδοξοι, άφού κατέχουν κι αύτοι έν τμήμα της άληθείας; Αί ένέργειαι και θέσεις του Οικουμενικού Πατριάρχου είναι έξωπραγματικοί δια την Όρθοδοξίαν. Ίσως διότι όμιλει δια την όρθόδοξον Έλλάδα εκ του μακρόθεν.

Γ. ΖΕΡΒΟΣ

Όρθόδοξος Τύπος, 30/05/2014

Πηγή.